

Orzeczenie

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w _____

W składzie:

Przewodniczący : S OSD Wanda Wiśniowska - Botiuk
Sędzia : S OSD Bożena Baraniecka (sprawozdawca)
Sędzia: S OSD Robert Bruliński

Protokolant : _____

przy udziale oskarżyciela - Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w _____ Włodzimierza Sarnowskiego

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2016r. sprawy radcy prawnego _____ córki _____ urodzonej _____ r zamieszkałej w _____ uprzednio nie karanej, z zawiadomienia Prokuratury Rejonowej w _____ obwinionej o to że:

w marcu 2013r w _____ dokonała przywłaszczenia heblarki do drewna, pilarki mechanicznej do cięcia desek, ciągnikowego trzyskibowego pługa rolniczego oraz ciągnikowego kultywatora rolniczego o łącznej wartości 724 zł na szkodę właściciela _____, czym dopuściła się przewinienia z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (tj.Dz.U.2016r., poz.233) w związku z art. 6 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z 2007r.

Orzeka

1. uznać radcę prawnego _____ winną wykroczenia dyscyplinarnego objętego wnioskiem Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 09.03.2016r. polegającego na tym, że w marcu 2013r. w _____ dokonała przywłaszczenia heblarki do drewna, pilarki mechanicznej do cięcia desek, ciągnikowego trzyskibowego pługa rolniczego oraz ciągnikowego kultywatora rolniczego o łącznej wartości 724 zł, na szkodę właściciela _____, czym dopuściła się przewinienia z art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6.07.1982r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2016r., poz.233) w związku z art. 6 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z 2007 i wymierzyć obwinionemu radcy prawnemu _____ za ten czyn karę pieniężną w wysokości 2400 zł (słownie: dwa tysiące czterysta złotych) w oparciu o art.65 ust.1 pkt.3 oraz art. 65 ust. 2ba ustawy z dnia 6.07.1982r. o radcach prawnych,
2. na podstawie art.65 ust.2a ustawy z dnia 6.07.1982r. orzec wobec obwinionej dodatkowo zakaz wykonywania patronatu na czas 1 roku,
3. obciążyć obwinionego radcę prawnego _____ kosztami postępowania w kwocie 1560 zł (słownie: jeden tysiąc pięćset sześćdziesiąt złotych) na podstawie art. 73 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 .07. 1982r. o radcach prawnych i §1 Uchwały Nr 86/XI Sejmiku _____ z dnia 20.03.2015r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanego kosztu postępowania dyscyplinarnego.

za zgodność z oryginałem

podpisał

r. pr. Wanda Wiśniowska - Botiuk

POUCZENIE:

Od niniejszego orzeczenia przysługuje stronom odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Izbie Radców Prawnych za pośrednictwem OIRP w [REDACTED] w terminie 14 dni od daty otrzymania odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

Wanda Wiśniowska – Botiuk
[REDACTED]
Przewodniczący

Bożena Baraniecka
[REDACTED]
Sędzia

Robert Bruliński
[REDACTED]
Sędzia

Przewodniczący
za zgodność z oryginałem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
[REDACTED]
.....
podpis *r. pr. Wanda Wiśniowska-Botiuk*

Uzasadnienie
orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w [REDAKTOWANO]
z dnia 31 maja 2016r.

Rzecznik Dyscyplinarny OIRP w [REDAKTOWANO] wniósł w dniu 11.03.2016r o ukaranie radcy prawnego [REDAKTOWANO] – sygn. akt RzD 14/14, obwinionej o to, że w marcu 2013r w [REDAKTOWANO] dokonała przywłaszczenia heblarki do drewna, pilarki mechanicznej do ciecia desek, ciągnikowego trzyskibowego pługa rolniczego oraz ciągnikowego kultywatora rolniczego o łącznej wartości 724 zł na szkodę właściciela [REDAKTOWANO], czym dopuściła się przewinienia z art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (tj.Dz.U.2016 r poz.233) w związku z art. 6 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z 2007r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny rozpoznając sprawę ustalił następujący stan faktyczny:

Prokuratura Rejonowa w [REDAKTOWANO] zawiadomiła Okręgową Izbę Radców Prawnych w [REDAKTOWANO] o skierowaniu w dniu 30.06.2014r. do Sądu Rejonowego w [REDAKTOWANO] aktu oskarżenia przeciwko radcy prawnemu [REDAKTOWANO], której przedstawiono zarzut przywłaszczenia w bliżej nie ustalonym dniu marca 2013r. heblarki do drewna, pilarki mechanicznej do ciecia desek, ciągnikowego trzyskibowego pługa rolniczego oraz ciągnikowego kultywatora rolniczego na szkodę właściciela [REDAKTOWANO] tj. o przestępstwo z art.284 §1 kk.

Wezwana do złożenia wyjaśnień radca prawny [REDAKTOWANO] w pisemnej odpowiedzi z dnia 30.07.2014r wyjaśniła, że nie dopuściła się przywłaszczenia mienia albowiem wskazane w akcie oskarżenia przedmioty stanowiły w istocie schedę spadkowa po zmarłej matce, a obwiniona na mocy testamentu jest jedynym spadkobiercą.

Sąd Rejonowy w [REDAKTOWANO] wyrokiem z dnia 17.09.2015r sygn. akt: [REDAKTOWANO] ustalił, że wartość przywłaszczonych składników majątku ruchomego wynosiła łącznie 724 zł i postępowanie karne warunkowo umorzył na okres próby 1 roku, przyjmując iż czyn stanowi wypadek mniejszej wagi z art. 284 §3 kk w zw. z art. 284 §1 kk. Sąd I Instancji zobowiązał jednocześnie obwinioną do wydania spornych przedmiotów majątku ruchomego do rąk właściciela – brata obwinionej [REDAKTOWANO].

Od powyższego wyroku obwiniona radca prawny [REDAKTOWANO] wniosła apelację, jednakże Sąd Okręgowy w [REDAKTOWANO] wyrokiem z dnia 8.12.2015r sygn. akt: [REDAKTOWANO] utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu I Instancji.

Słuchana przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym OIRP w [REDAKTOWANO] w dniu 18.02.2016r obwiniona radca prawny [REDAKTOWANO] nie przyznała się do stawianych jej zarzutów i wyjaśniła, że nie zgadza się z zapadłymi wyrokami uważając je za błędne z powodów podanych w złożonej przez nią apelacji.

za zgodność z oryginałem Przewodniczący
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego

podpis

r. pr. Wanda Wiśniowska-Botiuk

Obwiniona pomimo prawomocnego wyroku sądowego podtrzymała swoje dotychczasowe wyjaśnienia twierdząc, że nie dokonała przywłaszczenia heblarki do drewna, pilarki mechanicznej do cięcia desek, ciągnikowego trzyskibowego pługa rolniczego oraz ciągnikowego kultywatora rolniczego na szkodę swojego brata [REDACTED], albowiem rzeczy te stanowiły w części własność jej rodziców, a w części własność matki.

Ponadto wyjaśniła, że dotychczas nie dokonała zwrotu ruchomości bratu [REDACTED] i w/w przedmioty nadal znajdują się na jej posesji bowiem ustalony nad nimi dozór nie został uchylony, co uniemożliwia obwinionej ich zwrot. Wskazała również, że jeżeli Sąd uchyli zastosowany dozór wyda ruchomości, o ile [REDACTED] się po nie zgłosi.

Słuchany w dniu 05.03.2016r. w charakterze świadka [REDACTED] zeznał, iż do 1978r. mieszkał wspólnie z rodzicami w ich gospodarstwie w [REDACTED] następnie wyprowadził się do [REDACTED] jednakże pozostawił na gospodarstwie rzeczy stanowiące jego własność, które jego siostra [REDACTED] błędnie uznała za skład masy spadkowej po rodzicach. Ponadto wyjaśnił, że zażądał zwrotu swojego mienia, jednakże siostra [REDACTED] kategorycznie odmówiła wobec czego wystąpił z zawiadomieniem do organów ścigania o przywłaszczeniu mienia, oraz że po uprawomocnieniu się wyroku sądowego nie kontaktował się z siostrą i nie żądał wydania rzeczy.

Bezsporne w sprawie jest, że obwiniona radca prawny [REDACTED] dokonała zaboru mienia, ruchomości stanowiących własność jej brata [REDACTED], co ponad wszelką wątpliwość ustalił Sąd Rejonowy Wydział [REDACTED] w [REDACTED] prowadząc wszechstronne postępowanie dowodowe w sprawie sygn. akt: [REDACTED]. Umarzając warunkowo na okres próby 1 roku postępowanie karne Sąd I Instancji przyjął, iż czyn stanowi wypadek mniejszej wagi z art. 284 §3 kk w zw. z art. 284 §1 kk, a ponadto istotne znaczenie przypisano sposobowi życia obwinionej przed popełnieniem przestępstwa.

Jak wynika z uzasadnienia w/w wyroku Sądu Rejonowego w [REDACTED] obwiniona radca prawny [REDACTED] cyt.:

„poprawnie funkcjonowała w społeczeństwie nie przejawiając postaw sprzecznych z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa. Zdaniem Sądu występki, którego dopuściła się [REDACTED] miał w jej życiu charakter incydentalny”,

oraz że cyt.:

„wyakcentować należy, że przestępstwo zostało popełnione w stosunku do osoby najbliższej, w korelacji z faktem bardzo silnego obustronnego konfliktu rodzinnego”, którego podłoże nie jest znane i nie zostało przed Sądem ustalone, cyt.:

„a tym samym nie można wykluczyć istnienia po stronie [REDACTED] poczucia żalu do brata, co wpłynęło na jej sferę motywacyjną w kwestii popełnienia czynu zabronionego na jego szkodę.”

Stan faktyczny sprawy Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy.

Sąd postanowił dopuścić pozostające w aktach sprawy dowody, a to:

- 1) zawiadomienie Prokuratury Rejonowej w [REDACTED] z dnia 30.06.2014r - k-4
- 2) wyjaśnienia obwinionej [REDACTED] z dnia 30.07.2014r - k-5
- 3) wyrok Sądu Rejonowego w [REDACTED] z dnia 17.09.2015r sygn. akt [REDACTED] wraz z uzasadnieniem – k.6- 22
- 4) apelacja obwinionej [REDACTED] – k.23-29
- 5) wyrok Sądu Okręgowego w [REDACTED] z dnia 8.12.2015r sygn. akt [REDACTED] wraz z uzasadnieniem k.30-41
- 6) protokół przesłuchania obwinionej [REDACTED] z dnia 18.02.2016r – k.42-43
- 7) protokół przesłuchania świadka [REDACTED] z dnia 05.03.2016 – k.44-45

za zgodność z oryginałem/

podpis

pr. Wanda Wiśniowska-Botiuk

- 8) pismo – wezwanie pokrzywdzonego o wydanie rzeczy z dnia 11.04.2016r
9) zeznanie matki obwinionej – wyciąg z protokołu sądowego/ bez daty

Zdaniem Sądu zebrane dowody dostatecznie wyjaśniają wszystkie istotne okoliczności w sprawie i pozwalają na ustalenie stanu faktycznego sprawy.

Sąd uznał wyjaśnienia obwinionej [REDAKCYJA] za niewiarygodne w całości, ponieważ nie są one spójne ani logiczne i nie znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, w tym w znajdujących się w aktach dokumentach.

Co do złożonego przez obwinioną na rozprawie kopii wyciągu z protokołu sądowego z zeznań matki obwinionej – [REDAKCYJA] OSD odmawia wiarygodności przedstawionemu dowodowi, albowiem nie można ustalić w jakim postępowaniu i kiedy złożone zostały przedmiotowe zeznania, a ponadto część złożonego dokumentu jest nieczytelna.

Pozostałym, zebranych w sprawie dowodom, w tym zeznaniom świadka [REDAKCYJA] Sąd dał wiarę, albowiem znajdują potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym.

Sąd uznał te dowody za wiarygodną podstawę poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje:

Orzekając w niniejszej sprawie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny oparł się w głównej mierze na dokumentach oraz dowodach osobowych w postaci zeznań świadków i wyjaśnień obwinionej.

W pierwszej kolejności zważyć należy, że radca prawny powinien wykonywać zawód kierując się obowiązującymi przepisami prawa, w tym Kodeksem Etyki Radcy Prawnego, - załącznika do Uchwały nr 5/2007 VII Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 10.11.2007r., a więc obowiązującego w dacie dokonania przewinienia dyscyplinarnego przez obwinioną [REDAKCYJA], który w art. 6 ust. 2 jednoznacznie stanowi że cyt.: *"radca prawny obowiązany jest dbać o godność zawodu przy wykonywaniu czynności zawodowych, a także w działalności publicznej i w życiu prywatnym"*.

Obwiniona [REDAKCYJA] wykonuje zawód radcy prawnego, a więc osoby cieszącej się publicznym zaufaniem, do postępowania której trzeba stosować szczególną miarę sumiennego i rzetelnego działania oraz godnego zaufania.

Zgodnie z Postanowieniem Sadu Najwyższego Izby Karnej z dnia 21.11.2008r. sygn. akt: SDI 21/08 cyt.:

Odpowiedzialność za naruszenie zasad etyki lub uchybienie godności zawodu odnosi się do zachowań nie tylko w działalności zawodowej, ale i w działalności publicznej, a także w życiu prywatnym. Istota zawodu zaufania publicznego powoduje bowiem, że radca prawny powinien zachowywać się w sposób godny również poza wykonywaniem czynności o charakterze stricte zawodowym, gdyż takie jego zachowanie leży w interesie korporacji radcowskiej."

Zdaniem Sądu poprzez przywłaszczenie cudzego mienia wskazane powyżej zasady zostały przez obwinionego radcę prawnego [REDAKCYJA] naruszone, a postępowanie obwinionej uznać należy za niegodne zawodu radcy prawnego, nieuczciwe, sprzeniewierzające się ślubowaniu radcowskiemu oraz naruszające etykę zawodową radcy prawnego.

Przewodniczący
za zgodność z oryginałem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
[REDAKCYJA]
podpis r. pr. Wanda Wiśniewska-Botiuk

Mając na uwadze powyższe OSD uznał, że obwiniona radca prawny [REDAKCYJA] dopuściła się przewinienia z art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (tj.Dz.U.2016 r poz.233) w związku z art. 6 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z 2007r. Zgodnie z art. 65 ust.2ba ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych karę pieniężną wymierza się w granicach półtorakrotności do dwunastokrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego.

Minimalne wynagrodzenie za pracę zostało ustalone na 2013 rok w wysokości 1600 zł, co wynikało z obowiązującego od 1.01.2013 r. rozporządzenia Rady Ministrów z 14.09.2012 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2013 r. (Dz.U. z 2012, poz. 1026).

Wymierzając obwinionej [REDAKCYJA] karę pieniężną Sąd wziął pod uwagę naganność zachowania i stopień zawinienia radcy prawnego. Ustalając wysokość kary pieniężnej na kwotę 2400 zł tj. półtorakrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę Sąd wziął pod uwagę fakt dotychczasowej niekaralności obwinionej, co było zdaniem Sądu okolicznością łagodzącą, która miała wpływ na wymiar kary.

Wymierzona kara dyscyplinarna jest zdaniem OSD adekwatna do charakteru i szkodliwości popełnionego przez obwinioną czynu.

Ponadto OSD w świetle ustalonych okoliczności sprawy uznał, że adekwatne i konieczne dla osiągnięcia celów postępowania dyscyplinarnego będzie orzeczenie wobec obwinionej dodatkowo zakazu wykonywania patronatu na czas 1 roku.

Zgodnie z art.63 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego radca prawny wykonując obowiązki patrona powinien dołożyć należytej staranności aby właściwie przygotować aplikanta do wykonywania zawodu, przekazując mu wiedzę i doświadczenie oraz kształtując jego postawę etyczną.

Zdaniem Sądu obwiniona radca prawny [REDAKCYJA] wobec popełnienia przestępstwa przywłaszczenia na szkodę osoby trzeciej nie może sprawować funkcji patrona albowiem nie daje ona rękami należytego wykonywania obowiązków, o których mowa w powołanym wyżej art.63 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji zgodnie z powołanymi wyżej przepisami.

O kosztach orzeczono zgodnie z treścią art. 70⁶ ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (tj.Dz.U.2016 r poz.233) oraz § 1 Uchwały Nr 86/IX/2015 KRRP z dnia 20.03.2015r w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego.

Wanda Wiśniowska – Botiuk
Przewodniczący

Bożena Baraniecka
Sędzia

Robert Bruliński
Sędzia

Przewodniczący
za zgodność z oryginałem
Określonego Sądu Dyscyplinarnego
podpis R. pr. Wanda Wiśniowska-Botiuk

Sygn. akt WO-109/2016

ORZECZENIE

z dnia 26 października 2016 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie następującym:

Przewodniczący: SWSD Krzysztof Górecki
Sędziowie: SWSD Jacek Klimowicz (sprawozdawca)
SWSD Mariusz Łątkowski

Protokolant: [REDACTED]

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Michała Jasiaka
po rozpoznaniu w dniu 26 października 2016 r. na rozprawie

sprawy radcy prawnego [REDACTED]

obwinionej o to, że w marcu 2013 r. w [REDACTED] dokonała przywłaszczenia heblarki do drewna, pilarki mechanicznej do cięcia desek, ciągnikowego trzyskbowego pługa rolniczego oraz ciągnikowego kultywatora rolniczego łącznej wartości 724,00 zł na szkodę właściciela [REDACTED]

tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

na skutek odwołania obwinionej od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDACTED] z dnia 31 maja 2016 r. sygn. akt OSD 3/16

orzeka:

1. Zaskarżone orzeczenie utrzymuje w mocy.
2. Zasądza od obwinionej koszty postępowania odwoławczego w wysokości 1.100,00 zł (jeden tysiąc i sto złotych) płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

[REDACTED]

[REDACTED]

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w [REDAKTOWANO] powiadomiła Okręgową Izbę Radców Prawnych w [REDAKTOWANO] o skierowaniu w dniu 30 czerwca 2014 r. do Sądu Rejonowego w [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] w [REDAKTOWANO] aktu oskarżenia przeciwko radcy prawnemu [REDAKTOWANO], której przedstawiono zarzut przywłaszczenia w bliżej nieustalonym dniu marca 2013 r. heblarki do drewna, pilarki mechanicznej do cięcia desek, ciągnikowego trzyskibowego pługa rolniczego oraz ciągnikowego kultywatora rolniczego na szkodę właściciela [REDAKTOWANO], tj. o przestępstwo z art. 284 § 1 K.k.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w [REDAKTOWANO] z dnia 17 września 2015 r., sygn. akt [REDAKTOWANO] utrzymanym następnie w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w [REDAKTOWANO] sygn. akt [REDAKTOWANO] radca prawny [REDAKTOWANO] została uznana winną zarzucanego jej czynu przywłaszczenia przedmiotów na łączną kwotę 724,00 zł warunkowo umarzając postępowanie na okres próby jednego roku.

W dniu 11 marca 2016 r. (pismem z dnia 9 marca 2016 r.) Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKTOWANO] wniósł o ukaranie radcy prawnego [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] wskazując, że w marcu 2013 r. w [REDAKTOWANO] dokonała przywłaszczenia heblarki do drewna, pilarki mechanicznej do cięcia desek, ciągnikowego trzyskibowego pługa rolniczego oraz ciągnikowego kultywatora rolniczego na szkodę właściciela [REDAKTOWANO] czym dopuściła się przewinienia z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z 2007 r.

Orzeczeniem z dnia 31 maja 2016 r., sygn. akt OSD 3/16 Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w [REDAKTOWANO] uznał radcę prawną [REDAKTOWANO] winną przewinienia dyscyplinarnego objętego wnioskiem Rzecznika Dyscyplinarnego za co na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3, art. 65 ust. 2b oraz 2a ust. 2a ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych orzekł karę pieniężną w wysokości 2.400,00 zł oraz zakaz wykonywania patronatu na czas jednego roku.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił, że obwiniona, wezwana do złożenia wyjaśnień w piśmie z dnia 30 lipca 2014 r. wskazała, że nie dopuściła się przywłaszczenia mienia albowiem wskazane w akcie oskarżenia przedmioty stanowiły w istocie schedę spadkową po zmarłej matce, a obwiniona na mocy testamentu jest jedynym spadkobiercą. Następnie,

obwiniona słuchana przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDACTED] w dniu 18 lutego 2016 r. podtrzymała dotychczasowe stanowisko, tj. nie przyznała się do stawianych jej zarzutów, wskazując, że nie zgadza się z zapadłymi w jej sprawie orzeczeniami sądów obu instancji. Wyjaśniła dodatkowo, że nie dokonała zwrotu ruchomości bratu [REDACTED] z uwagi na fakt, że ustalony nad nimi dozór nie został uchylony i nie może ona nimi swobodnie dysponować, jako, że to nie ona została wyznaczona jako osoba, której mienie powierzył Sąd na przechowanie. Z zeznań świadka [REDACTED] wynikało, iż do 1978 r. mieszkał wspólnie z rodzicami w ich gospodarstwie w [REDACTED] [REDACTED], zaś następnie przeprowadził się do [REDACTED] pozostawiając na gospodarstwie rzeczy stanowiące jego własność. Podniósł, że zażądał zwrotu swojego mienia, jednakże siostra kategorycznie odmówiła, wobec czego zawiadomił organy ścigania.

Sąd I instancji uznał wyjaśnienia obwinionej za niewiarygodne w całości z uwagi na ich niespójność nie znajdującą potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, zaś zeznaniom matki obwinionej [REDACTED] w postaci wyciągu protokołu sądowego odmówił waloru wiarygodności z uwagi na niemożność ustalenia w jakim postępowaniu a także kiedy złożone zostały zeznania, wskazując ponadto na częściową nieczytelność dokumentu.

Pozostałym dowodom zebranym w sprawie, m.in. zeznaniom świadka [REDACTED] Sąd dał wiarę, czyniąc je podstawą swojego rozstrzygnięcia. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wskazał, że bezpośrednio obwiniona dokonała zaboru mienia, ruchomości stanowiących własność jej brata [REDACTED], co ponad wszelką wątpliwość ustalił Sąd Rejonowy w [REDACTED] w sprawie [REDACTED] a następnie Sąd Okręgowy w [REDACTED] w sprawie [REDACTED].

Stan faktyczny w sprawie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w [REDACTED] ustalił w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy w postaci m.in. wyjaśnień obwinionej, zeznań świadka [REDACTED], zawiadomienia Prokuratury Rejonowej w [REDACTED] z dnia 30 czerwca 2014 r., wyroku Sądu Rejonowego w [REDACTED] z dnia 17 września 2015 r. sygn. akt [REDACTED] [REDACTED] apelacji obwinionej, wyroku Sądu Okręgowego w [REDACTED] z dnia 8 grudnia 2015 r. sygn. akt [REDACTED] wezwania pokrzywdzonego o wydanie rzeczy z dnia 11 kwietnia 2016 r. i zeznania matki obwinionej – wyciągu protokołu sądowego nieopatrzonego datą.

Zdaniem Sądu I instancji poprzez przywłaszczenie cudzego mienia obwiniona radca prawny [REDACTED] naruszyła wyrażone w art. 6 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego zasady dbałości o godność zawodu przy wykonywaniu czynności zawodowych, a także w działalności publicznej i w życiu prywatnym.

Wymierzając obwinionej karę pieniężną Sąd wziął pod uwagę naganność zachowania i stopień zawinienia radcy prawnego, zaś ustalając jej wysokość na kwotę 2.400,00 zł, tj. półtorakrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę, Sąd wziął pod uwagę fakt dotychczasowej niekaralności obwinionej, co stanowiło okoliczność łagodzącą. Ponadto, za adekwatne i konieczne Sąd I instancji uznał orzeczenie wobec obwinionej dodatkowo zakazu wykonywania patronatu na okres jednego roku.

Od powyższego orzeczenia odwołanie wywiodła obwiniona zarzucając mu brak wyjaśnienia wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, dokonanie ustaleń sprzecznych z istniejącym stanem faktycznym oraz wymierzenie kary niewspółmiernie wysokiej w stosunku do zarzucanego czynu, przewyżającej wniosek Rzecznika Dyscyplinarnego oraz pokrzywdzonego. Mając na uwadze powyższe wnosiła o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania lub uchylenie orzeczenia i uniewinnienie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w Warszawie ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie skarżącej nie zasługiwało na uwzględnienie. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDACTED] prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie, trafne są również rozważania zawarte w uzasadnieniu orzeczenia, które Wyższy Sąd Dyscyplinarny podziela i przyjmuje za własne.

Lakonicznie sformułowane w odwołaniu zarzuty, rozwinięte w uzasadnieniu środka zaskarżenia zdają się wskazywać, że obwiniona nieprawidłowości orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDACTED] upatruje w bezpodstawnie stawianych jej we wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego zarzutach, jakoby będąc do tego zobowiązana, nie wydała bratu [REDACTED] rzeczy ruchomych oddanych na przechowanie osób trzecich.

Przed wszystkim w tym miejscu wskazania wymaga, że wnioskiem z dnia 11 marca 2016 r. Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDACTED] zarzucił obwinionej, że w marcu 2013 r. w [REDACTED] dokonała przywłaszczenia heblarki do drewna, pilarki mechanicznej do cięcia desek, ciągnikowego trzyskibowego pługa

AAA

rolniczego oraz ciągnikowego kultywatora rolniczego łącznej wartości 724 zł na szkodę właściciela [REDAKTOWANO] i związku z tym czynem wniósł o jej ukaranie.

Podstawą skierowania wniosku o ukaranie [REDAKTOWANO], wbrew jej twierdzeniom, nie było jak próbuje wywodzić obwiniona – niezasadne przypisanie jej obowiązku zwrotu mienia, powierzonego na przechowanie osobom trzecim, a sam fakt dokonania tego przywłaszczenia, które to zachowanie wprost naruszało przepis art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, na co bezpośrednio wskazuje zarzut Rzecznika zawarty w petitum wniosku oraz dalej – orzeczenie Sądu I instancji. Z uwagi na powyższe niezasadny jest wskazywany w uzasadnieniu odwołania zarzut nie przeprowadzenia przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny postępowania wyjaśniającego w zakresie ustalenia osoby obowiązanej do zwrotu przywłaszczonego mienia.

Zgodnie z powołanymi wyżej przepisami radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych. Zasada ta materializuje się w treści przepisu art. 6 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, który stanowi, że radca prawny obowiązany jest dbać o godność zawodu przy wykonywaniu czynności zawodowych, a także w działalności publicznej i w życiu prywatnym.

Sąd dyscyplinarny ustalając fakty nie zmierza do rozstrzygnięcia, czy obwiniony popełnił przestępstwo, gdyż ta funkcja jest przypisana do sądów powszechnych orzekających o odpowiedzialności karnej, natomiast ustala, czy taki obwiniony swoim zachowaniem naruszył normy wymagane dla danego zawodu. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego słusznie Sąd I instancji ustalił, że dokonanie przez obwinioną przywłaszczenia mienia określonego we wniosku o ukaranie z 11 marca 2016 r. stanowiło przejaw naruszenia przepisów samorządowych, zaś fakt popełnienia przestępstwa określonego w art. 284 § 1 K.k. stwierdzony został prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w [REDAKTOWANO] utrzymanym następnie w mocy przez Sąd odwoławczy. Zaakcentowania wymaga, że niedopuszczalne jest samodzielne ustalenie np. przesłanki popełnienia przestępstwa w innych postępowaniach niż właściwe do tego postępowanie karne. Oznacza to, że w sytuacji, gdy popełnienie przestępstwa stanowi przesłankę pozytywną lub negatywną do wydania przez organ określonego rozstrzygnięcia, to bez prawomocnego wyroku sądu karnego organ nie może samodzielnie ustalić tego faktu. Idąc dalej – Sąd dyscyplinarny zobowiązany był do ustalenia czy czyn obwinionej stanowił naruszenie przepisów obowiązujących radców prawnych i takich ustaleń dokonał, wskazując, że zachowanie obwinionej stało w opozycji z istotą

zaufania zawodu publicznego. Wbrew twierdzeniom obwinionej, Sąd I instancji, nie przyjął apriorycznie ustaleń z uzasadnienia sądu karnego, zaś dokonał prawidłowej analizy, iż przywłaszczenie cudzego mienia nie godzi się z należytym wykonwaniem zawodu radcy prawnego i jako sprzeczne z przepisami obowiązującymi członków zawodu prawniczego nie zasługuje na ochronę. Radca prawny winien bowiem zachowywać się w sposób godny nie tylko w życiu zawodowym, ale także w sferze życia prywatnego, gdyż leży to w interesie całej korporacji radcowskiej (vide postanowienie SN z dnia 21.11.2008., sygn. akt SDI 21/08).

Konkludując, Wyższy Sąd Dyscyplinarny podziela stanowisko Sądu I instancji, że zachowanie polegające na przywłaszczeniu mienia osoby trzeciej należało uznać za „niegodne zawodu radcy prawnego, nieuczciwe, sprzeniewierzające się ślubowaniu radcowskiemu oraz naruszające etykę zawodową radcy prawnego” (vide k. 66 akt). Radca prawny winien mieć świadomość, że jego działalność, także ta w sferze prywatnej, nie pozostaje bez wpływu na całość wizerunku samorządu zrzeszającego radców prawnych, który winien cieszyć się (podobnie jak jej członkowie) nieposzlakowaną opinią oraz zaufaniem obywateli. Obwiniona obowiązkowi wynikającemu z przepisów ustawowych nie zadośćuczyniła, czym naruszyła przepisy stanowiące podstawę jej ukarania. Powyższej konstatacji nie zmienia wskazywany przez obwinioną „kontekst rodzinny” sprawy, stosunki pomiędzy rodzeństwem ani także częściowo nieczytelne zeznania matki obwinionej.

Końcowo, odnosząc się do zarzutu niewspółmierności orzeczonej wobec obwinionej kary dyscyplinarnej, Wyższy Sąd Dyscyplinarny zauważając braki uzasadnienia orzeczenia Sądu I instancji w zakresie umotywowania wymierzenia kary pieniężnej połączonej z zakazem patronatu, wskazuje że mimo tej wadliwości uzasadnienia, kara wymierzona obwinionej jest adekwatna do popełnionego przewinienia. W tym miejscu przede wszystkim wskazania wymaga, że Sąd nie jest związany wnioskami co do kary i w tym zakresie władny jest dokonywać samodzielnej oceny w ramach przewidzianego w ustawie o radcach prawnych katalogu kar.

Kara dyscyplinarna ma na celu zarówno prewencję szczególną, tj. odstraszającą poprzez kształtowanie przyszłych, prawidłowych zachowań obwinionego, który odczuwając dolegliwość kary nie powróci do naganego działania oraz prewencję ogólną, mającą na celu uświadamianie innych osób i kształtowaniu właściwych postaw. Wymierzając karę należy brać pod uwagę m.in. rodzaj naruszeń w kontekście kompleksowej działalności danej osoby. W niniejszej sprawie mamy do czynienia z dokonaniem przywłaszczenia mienia przez osobę wykonującą zawód zaufania publicznego, który cechują wysokie standardy etyczne,

świadomość społeczna, dbanie o godność profesji i wizerunek samorządu. Tymczasem działanie obwinionej naruszyło unormowany Kodeksem Etyki Radcy Prawnego obowiązek dbałości o godność zawodu przy wykonywaniu czynności zawodowych, a także w działalności publicznej i w życiu prywatnym. Rodzaj kary winien być adekwatny do przewinienia, winien wzbudzić w ukaranym wolę współdziałania w kształtowaniu jego społecznie pożądanych postaw, w szczególności poczucia odpowiedzialności oraz potrzeby przestrzegania porządku prawnego, szczególnie gdy wykonuje on zawód zaufania publicznego.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, na radcy prawnym, który legitymuje się ponad 20 letnim stażem pracy spoczywa obowiązek szczególnej dbałości o godność zawodu. Jednocześnie radca taki, swoim zachowaniem i czynami winien stanowić wzór do naśladowania, jako osoba o nieposzlakowanej opinii, zarówno dla osób niezwiązanych z zawodem, jak i przede wszystkim dla młodych adeptów samorządu radcowskiego. Radca prawny, jako patron, powinien dołożyć należytej staranności aby właściwie przygotować aplikanta do wykonywania zawodu, przekazując mu nie tylko wiedzę i doświadczenie, ale co istotne – kształtując jego postawę etyczną.

Mając na uwadze rodzaj naruszenia i dotychczasową postawę obwinionej, w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego orzeczona wobec [REDAKTED] kara dyscyplinarna w postaci kary pieniężnej w wysokości 2.400,00 zł połączona z zakazem wykonywania patronatu na okres jednego roku jest adekwatna do popełnionego przewinienia i jako taka nie może być uznana za niewspółmierną.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji orzeczenia.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym orzeczono w oparciu o przepis art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych w związku z § 1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 oraz § 3 ust. 2 uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego.

